

עצמאות הרשות השיפוטית

ברצוני להתייחס להתקפה הקשה על כבוד השופטת רות אור (העולם הזה 2012), בשל פסקי-הדין שלה בעניין הרהיבות וזכות-התפילה בו. מן הביקורת שמתחם עליה, הבנתי ש- היא צעירה, אשה ושופטת-שלום. התפר- קיד הנמוך ביותר במיקצוע השיפוט. כמו כן ניתן היה להבין, שבגללה הוצת הגפרור שהבעיר את הגדה, ושהיא-היא היתה הסיבה להריגתו של הנער מאביר דים, והיא ה"אשמה" בכינוס מועצת-הביר- טחון שעמדה לנגות את ישראל, ובשל כך נאלץ נציגנו, האלוף הרצוג, לעמוד שם קשות. בלי מורא ובלי משוא-פנים קראתם לי- עזרתכם את רביאלוף (מיל), משה דיין,

רות אור

לפנות אל הממונים

והוכחתם שבזמנו היה לא רק אלוף ה- "זבנג וגמרנו" בשטח הצבאי, אלא גם בתחום המישפטי. לעניות דעתי, נכשלתם הפעם כישלון חרוץ והסתבכתם עמוקות בנקודה חיונית ורגישה: עצמאות הרשות השיפוטית במדי- נה דמוקרטית. האם באמת לא היתה לי- שופטת בית-מישפטי-השלום הסמכות לשר- פוט? אם כן, נא להפנות ביקורתכם לי- למונים עליה, על שמסרו לידיה את התיק- האם השופטת לא שפטת לעניין ובניגוד לחוק? על זאת לא כתבתם מאומה. ולסיכום, מה דעתכם באמת: האם שרי- הביטחון במדינת-ישראל צריכים להיות גם השופט העליון במדינה, וכל פסקי-דין שלא ייראה בעיניו - יבטלו בתוך יומיים? חושבני כי חייבים הייתם להסביר, שאין לערוך הפגנות נגד פסקי-דין של שופטים במדינה דמוקרטית, כשם שגינתם בזמנו את דיברי יהושע פרץ נגד פסקי-דין בבאר- שבע. עליכם להבין, שדווקא התקפותיכם הקשות נגד פסקי-דין של בית-המישפטי, הן שגורות הפגנות ומלהיבות יצרים, ו- חבל שאתם תולים את הקולר בשופטת אור, ובפסקי-דינה. ישראל בהן-ישר, ירושלים

פייג לחוכמה

ברצוני להגיב על מיכתבו של הקורא בני אקורי מכפר-סבא (העולם הזה 2011). במיכתבו כותב מר אקורי, כי הציבור הישראלי נחרד מתוכנית-הטלוויזיה על ההמוסכסואליות, ועוד הוסיף, כי הציבור ה"נאור" תיאר אותה כתועבה וכחינוך קלוקל. ובכן, הקורא הנכבד טועה, וייתכן שגם מטעה ציבור שאינו מעמיק בקריאת מאמר רים ותגובות בעיתונות היומיומית, יתכן אף שהוא-עצמו נמנה עם ציבור זה. והיה כי העמיק קצת יותר, היה מגלה, כי רוב הציבור הנאור הגיב בצורה חיובית, והדבר אכן מוכיח שגם הציבור הממוצע הבין את התוכנית. אם גם נמנה הוא בין אלה הקוראים את העולם הזה (שהוא בהחלט עיתון אמין) כלבד, ימצא כי בגיליון מס' 2009 של השבועון פורסם, כי לרשות-השידור הגיעו מאות מיכתבים, ובעיתונות פורסמו עשרות רבות של מיכתבי-קוראים על התוכנית. רובם חייבו אותה, וצינוה לשבח. כדאי לבדוק ולברר דברים במדויק, לפני שהם מובאים לציבור הרחב. פשוט, (המשך בעמוד 6)

או הסתר לאחר-מכן כי מרבית ההתנגשויות נגרמו בשל פרובוקציה של השיל-טונות.

מעניין, אבל גם כמה מאורעות נוספים שנילו לאותן מהומות בנצרת ושזכו לדיווח נרחב, חזרו על עצמם עתה.

כך, למשל, נערכה בעצם אותם ימים בלבנון, מילחמת-אזרחים עקובה מדם ש- נמשכה מיספר שבועות ושלא היתה אלא הקדמה למה שמתרחש עתה בלבנון, בדיוק כפי שמאורעות נצרת ב-1958, לא היו אלא הקדמה למה שהתרחש בגליל לפני שבועיים.

עיניהם של חובבי הספורט נארו באותה תקופה, היו נשואות גם כן לאסיה, שם התמודדה ניבחרת הכדורגל הישראלית ב- מישחקי אליפות-אסיה. בתחום זה, לפחות, חל שינוי במרוצת 18 השנים האחרונות. שכן, ב-1958 נחלה הניבחרת הישראלית תבוסות מחפירות במישחקיה בטוקיו (כך, למשל, נוצחה על-ידי ניבחרת איראן בתור צאה 9:4). השנה, יכלו כדורגלני הניבחרת הישראלית לחזור מאסיה בראש מורם, בעיקבות ניצחונותיהם.

אין זה מיקרה שבעיית העימות בין הר- תושבים הערבים והיהודים במדינה חוזרת וצפה מחדש, בפרקי זמן כימעט קצובים, ככל שמנסים לטיח עליה ולכסותה במלי- צות ובתיאוריות דימיניות. שכן, בעייה זו היתה ונשארה אחת מבעיות-היסוד של המדינה, אם לא הבעייה היסודית בה"א הידיעה שלה.

ההתעלמות, האטימות והאדישות של כל ממשלות-ישראל מבעייה זו היא שגרמה לכך שבכל פעם שהיא מיתפרצת מחדש היא נעשית חריפה וחמורה יותר. במאיר רעות-הדמים של 1958, נשפך הרבה דם משני הצדדים, אבל לא היה אף הרוג. ב-1976 כבר היו שישה הרוגים.

כמה מקוראי העולם הזה הביעו באוזנינו בשבועות האחרונים דברים, שהשתמעה מהם נימת תרעומת, כאילו אנו מפרזים במידת החשיבות שאנו מייחסים למאורעות בשטחים המחוקקים ובמיגור הערבי וכאלו אנו מקדישים לנושאים אלה יותר מדי מ- עמודי העיתון. איננו יכולים להסכים עמם. נכון שאין זה נעים ומעודד לקרוא ולשמוע

מהומות נצרת 1976
ההתפרצות החריפה

מפעולות הדיכוי המפריכות את האגדה על "כיבוש ישראלי המאני ונאור". איננו יכולים להתעלם מחומרת המאור- רעות ולא לייחס להם את מידת החשיבות שהם ראויים לה. כפי שעושים עתוני ישראל האחרים, חובתנו היא להמשיך לזעוק, להתריע ולמחות על מעשי העוול והפשע המחבלים באופיים המוסרי של המדינה, ואורחיה ושיש בהם לסייע, יותר מכל הסתה קומוניסטית, לאויבי ישראל.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמוניקה: תל- אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך 136. מען מברקי: "עולמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן- אבנר 4. הפצה: "גד" בע"מ. גזופית: "צינאקוגרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא יקי

נחשפה או אותרה בכל חומרתה רק היום - זה יפה אולי לכל אלה שהסתירו את ראשיהם כבנות-יענה וסירבו להתמודד עם הבעייה, בדיוק כפי שהם עושים עתה לגבי הבעייה הפלסטינית. העולם הזה אינו נדרש לכך.

ניתן לקחת כל אחד מגיליונות העולם הזה שהופיעו ב-25 השנים האחרונות ולמי- צוא בו חלק מהתשובות לחלק מהשאלות שהתעוררו השבוע. אנחנו, למשל, ביקשנו להציץ באחד הגיליונות שהופיע בחודש מאי 1958, לפני 18 שנה. מצאנו שם את הכותרת: "נצרת, עיר השלום, ראתה השבוע, את הפגנת-הדמים הגדולה ביותר מאז סיום שילטון המנדט הבריטי" (העולם הזה 1075). עיון בגיליון זה ובגיליונות הקרובים לו הבהיר מיד שאפשר היה לי- הוציא אותם לאור גם היום, בשינויים קלים בלבד, והם היו נראים אקטואליים.

הנה, למשל, קטע מהכתבה על הפגנת האחד במאי 1958 בנצרת: "מוזינים כי אלות, מגינים וכובע-פלדה, החלו השוטרים לפור את המון. מבול של אבנים קידם אותם בהסתערותם. ביקרצע הפכה הכיכר

שח לי ידיר, שחזר לא מכבר לארץ אחרי היעדרות של מיספר חודשים: "לא להאמין. אבל לא הפסדתי כלום. אני קורא את כותרות העיתונים ונדמה לי שאלה הן אותן הכותרות שהופיעו בעיתונים כאן לפני חצי שנה או שנה. שום דבר לא מישתנה."

ידיד אחר, התלבט בהיפוש נושא למדורו האישי הקבוע באחד העיתונים, לקראת הג- הפסח. הוא החל לעיין במדורים שכתב

מהומות נצרת 1958
הסיבות נשארו

בשנים האחרונות בגיליונות חגי-הפסח של עיתוננו, "זה היה נורא" היתודדה, "היתברר לי שעל כל אותם נושאים אקטואליים שרציתי לכתוב בערב-פסח השנה, כבר כתבתי לפני שנה או המש, או עשר."

זה קורה גם לנו לעיתים קרובות. הנה, רק בשבוע שעבר, בעקבות מאורעות יום- האדמה בגליל, כאשר כל עתוני ישראל מלאו בכתבות-החקיר לעומק ולרוחב כדי לנסות לגלות, להבין ולהסביר מה הוא הרקע להתפרצות הזעם האלימה שהביאה להתנגשות חסרת-התקדים בין שני העמים החיים במדינה הזו, סברנו גם אנו שכתבה מעין זו צריכה להופיע בגיליון העולם הזה. במחשבה שניה זה נראה אבסורדי, אם לא מגוחך.

הרי תולדות העולם הזה הם פרק אחד ארוך, רצוף הסברים, ניתוחים, מאמרי פרשנות, ראיונות וקריאות-אזעקה העוסי- קים בנושא האחד הזה של היחסים בין הלאום העברי ללאום הערבי במדינה. אפי- שר למלא כרכים רבים רק מקובץ המא- מרים והכתבות שפורסמו בהעולם הזה בעייה זו. להופיע עתה כאילו הבעייה

לגיא חיוזון של סרט תנ"כי עתיק, דם, אבנים, וזעקות פצועים מילאו את הרחוב. שריקות קצינים, קללות שוטרים וזעקות קרב של מפגינים מוכים הרעישו את הר- רחוב."

הרקע לאותן מהומות דמים בנצרת ב-1958 היה דומה לזה של מאורעות מרס 1976. נישול והפקעת-קרקעות. או עוד היה הממשל-הצבאי בקרב ערביי ישראל (שהו תוקפו. גם אז הואשמו הקומוניסטים כהיו מאורגנים או, יהודים כערבים, במיסגרת מק"י) בהסתה ובאירגון ההתפרעויות. וגם

תאמר